



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce **D. K.**, zastoupeného JUDr. Denísem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí, proti žalovanému **Policejnímu prezidentovi**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, č. j. PPR-26231-7/ČJ-2015-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 6. 8. 2015, č. KRŘŘ-249/2015 (dále též „rozhodnutí ředitele“). Správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), uložil kázeňský trest –

pokutu ve výši 15 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Uvedeného jednání se žalobce měl dopustit tím, že dne 21. 11. 2014 kolem 01:45 hodin bezprostředně po požívání alkoholických nápojů v baru Café Forte v ulici Javorová v obci Dobruška nasedl jako řidič do osobního motorového vozidla, které stálo v ulici Javorová v obci Dobruška, a odjel s ním uvedenou ulicí směrem k hlavní ulici Františka Kupky v obci Dobruška.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce předně namítl, že v odvolání proti rozhodnutí ředitele podal rozsáhlou argumentaci, se kterou se žalovaný dostatečně nevypořádal. Své rozhodnutí postavil toliko na subjektivních pocitech „*přesahujících objektivitu diskrečního uvážení správního orgánu*“, čímž způsobil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Žalobci byla upřena jeho základní procesní práva, především právo vyjádřit se k věci, což mělo dopad i na špatné posouzení ve hmotněprávní rovině.
3. Správní orgány nevyslechly žalobcem navrženého svědka, tedy osobu, která žalobce odvezla z místa, kde mělo dojít ke spáchání posuzovaného kázeňského deliktu. Jednalo se o jediného přímého svědka události, který mohl potvrdit obranu žalobce a vyvrátit výpověď „*korunní*“ svědkyně L.. Tato svědkyně přitom měla pozorovat žalobce, jak nastupuje do automobilu, za velmi ztížených podmínek vnímání (hluboká tma), navíc měla hladinu alkoholu v krvi 1,34 ‰. Naopak svědkyně M., která sama odjížděla z inkriminovaného místa a byla zcela střízlivá, neviděla žalobce nastupovat do osobního automobilu, ač stála ve stejném prostoru jako svědkyně L..
4. Podle žalobce neobstojí ani argumentace správních orgánů, podle níž nebylo třeba provádět důkaz z toho důvodu, že byl navržen těsně před „*dlouhodobě plánovaným ukončením sbíracího shromažďování důkazů*“. Tento termín nemá oporu v zákoně. Zákon hovoří o povinnosti provést dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci, správní orgány se však namísto co nejpresnějšího objasnění skutkového stavu soustředily na rozhodnutí v termínu.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný nevykládal všechny důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti. Kromě výše uvedených pochybností žalovaný účelově marginalizoval význam detailů výpovědí některých svědků, ač sám na detailech výpovědí jiných svědků postavil své závěry. Podle žalovaného například nebylo prokázáno, že svědkyně L. v době, kdy měl žalobce nastoupit do vozidla a odjet, byla pod vlivem alkoholu. Svědkyně H. přitom vypověděla, že svědkyně L. při obsluhování zákazníků (tedy před tím, než žalobce opustil bar) pila. Sama svědkyně L. se navíc ke konzumaci alkoholu před údajným odjezdem žalobce ve své výpovědi přiznala.
6. Žalobce má celkově za to, že o jeho vině bylo rozhodnuto bez jakýchkoli důkazů. Objektivně zjiřitelné skutečnosti, jako jsou hladina alkoholu v krvi, správní orgány v jeho případě dovozovaly z diametrálně odlišných výpovědí svědků, kteří nepřipustili, že by jejich údaje o množství alkoholu zkonzumovaného žalobcem byly nesprávné. Skutečnost, že žalobce měl v podnapilém stavu usednout do vozidla a odjet,

žalovaný zakládá na výpovědi osoby, která byla součástí konfliktu, jež měl žalobce mít před svým odjezdem. Tato osoba navíc byla (na rozdíl od žalobce zcela prokazatelně, tedy na základě dechové zkoušky) pod vlivem alkoholu ve stádiu střední opilosti. Žalovaný naopak ignoroval výpovědi znějící ve prospěch žalobce, a to i výpovědi (či potenciální výpovědi) osob prokazatelně strážlivých.

7. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl následující. K neprovedení výsledku J. N., svědka navrženého žalobcem bezprostředně před ukončením shromažďování podkladů v rámci nalézacího řízení, podotkl, že pokud by skutečně existovala osoba, která by mohla žalobci dosvědčit, že své motorové vozidlo pod vlivem alkoholu dotčeného dne neřídil, tak se jeví krajně nepravděpodobné, že by se o této osobě žalobce nezmínil nikdy dříve. Zejména pak ve fázi, kdy věc prošetřovala Generální inspekce bezpečnostních sborů, tedy v době, kdy žalobci hrozilo zahájení trestního stíhání. V návržení svědka těsně před koncem nalézacího řízení žalovaný spatřuje obstrukční strategii žalobce motivovanou snahou o prodlužování vedeného řízení, což by případně mohlo vést k znemožnění vydání rozhodnutí v prekluzivní lhůtě zakotvené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Tento dojem umocňuje skutečnost, že navržený svědek byl neznámého pobytu a zaměstnání, žalobce neuvedl žádný možný kontakt na něj a svědek nevyužil žádného termínu navrženého služebním funkcionářem k tomu, aby se dostavil spolu se žalobcem. Navíc návrh na provedení výsledku svědka a jeho čestné prohlášení obsahující informace, které měl svědek při výsledku sdělit, jsou součástí spisového materiálu a správní orgány se s nimi vypořádaly.
9. Podle žalovaného dále není pravdou, že služební funkcionáři uznali žalobce vinným ze spáchání vytykaného jednání toliko na základě svědecké výpovědi osoby v podnapilém stavu. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by svědkyně L. byla v 1:45 hodin pod vlivem alkoholu. Ze svědeckých výpovědí naopak plyne, že nebudila dojem podnapilého stavu (oproti žalobci, který byl agresivní). Rovněž ze záznamu telefonického oznámení na linku 158 nevyplývá, že by oznamovatelka L. jevila známky opilosti. Sama svědkyně jakož i svědek H. vypověděli, že započala popíjet alkohol až po zavírací době podniku, v němž pracovala jako barmanka. Alkohol v dechu jí byl měřen až ve 2:57 hodin. Rovněž není pravda, že v ulici v této době panovala „hluboká tma“. Svědčí o tom nejen svědecké výpovědi, ale také pořízený kamerový záznam policejní hlídky, která přijela řešit případ na místo. Na pravdě se nezakládá ani tvrzení, podle něž byla svědkyně L. součástí konfliktu, který měl žalobce před svým odjezdem. Z okolností případu neplyne, že by svědkyně L. byla jakkoli motivovaná vypovídat v neprospěch žalobce.
10. K zodpovězení otázky jak vysokou měl žalobce hladinu alkoholu v krvi, správní orgán v řízení přibral znalkyni v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Znalkyně vycházela z jednotlivých svědeckých výpovědí. Dle výpovědi svědkyně H., která

žalobce onoho večera obsluhovala, měl žalobce 0,77 až 0,99 g/kg hladiny alkoholu v krvi, prokazatelně však měl minimálně 0,26 až 0,52 g/kg hladiny alkoholu v krvi. Hladina alkoholu v krvi nemohla být objasněna náležitěji, dle žalovaného ale nelze mít pochybnosti o tom, že žalobce byl při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu.

IV. Ústní jednání

11. Při jednání konaném dne 7. 12. 2017 žalobce uvedl, že dle jeho názoru žalovaný pochybil při přezkoumání rozhodnutí ředitele. Poukázal na skutečnost, že již v odvolání namítal, že závěr daného rozhodnutí je založen pouze na výpovědi jedné osoby, která navíc byla pod vlivem alkoholu. Za „*nestandardní*“ označil i znalecký posudek vypracovaný v průběhu správního řízení, který měl určit pravděpodobné množství alkoholu u žalobce. Tento výpočet není dle jeho názoru možné považovat za objektivní. Žalobce dále zpochybnil věrohodnost výpovědi svědkyně L., která uvedla, že žalobce řídil v inkriminovanou dobu vozidlo Škoda. Žalobce však takové vozidlo nevlastní. Dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), navíc zaměstnanec nesmí být v pracovní době pod vlivem alkoholu. V průběhu řízení přitom bylo postaveno najisto, že uvedená svědkyně nebyla střízlivá.
12. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Zpochybnění způsobu zpracování posudku žalobcem při soudním jednání označil za nepřipustné rozšíření žaloby. Dále uvedl, že žalobce se snaží vyvolat představu, podle níž byla svědkyně L. pod vlivem alkoholu. Z výpovědi jiných svědků i svědkyně samotné přitom vyplynulo, že v době, kdy k jednání žalobce přihlížela, měla vypito malé množství alkoholu (pouze jeden panák). Byla bezesporu schopna vnímat a vyhodnocovat situaci. Z její výpovědi vyplynulo, že auto, do kterého žalobce nasedl, bylo krátké a tmavé, zároveň uvedla, že se v autech nevyzná. I kdyby vypověděla, že žalobce nasedl do auta značky Škoda, nemohla by tato skutečnost z uvedených důvodů věrohodnost její výpovědi nikterak zpochybnit. Žalovaný závěrem podotkl, že jednání žalobce bylo v příkrém rozporu s posláním dopravního policisty.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.
14. Jádrem sporu mezi účastníky je, zda správní orgány řádně prokázaly, že se žalobce dopustil výše specifikovaného jednání, za nějž mu byl uložen kázeňský trest.
15. Jak krajský soud zjistil ze správního spisu, předmětnému správnímu řízení předcházelo řízení trestní. Generální inspekce bezpečnostních sborů dne 19. 12. 2014 zahájila úkony v trestním řízení ve věci podezření z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podezřelého žalobce (vrchního asistenta dopravního inspektorátu územního odboru Rychnov nad Kněžnou). Uvedeného přečinu se měl dopustit tím, že dne 21.

11. 2014 po opuštění baru Café Forte v ulici Javorová v Dobrušce, ve kterém zkonsumoval větší množství alkoholických nápojů, si ve stavu podnapilosti sedl za volant motorového vozidla a odjel z místa před barem. Dne 2. 4. 2015 ovšem Generální inspekce bezpečnostních sborů danou věc odevzdala Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje ke kázeňskému projednání.
16. Správní orgány shromáždily v průběhu správního řízení následující důkazy. Jako svědci byly vyslechnuty tyto osoby přítomné na místě v rozhodné době – M. H. (servírka, která obsluhovala žalobce v průběhu večera), K. L. (další servírka z baru Café Forte), M. H. (provozovatel baru Café Forte), E. M. aj. Š. (návštěvníci baru). Dále byli vyslechnuti policisté P. N. a J. V., kteří se do baru dostavili po přijetí oznámení o odjezdu žalobce v podnapilém stavu na lince 158, a R. K. (bratr žalobce). Součástí správního spisu je kromě toho znalecký posudek J. M., soudní znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, zabývající se hladinou alkoholu v krvi žalobce, záznam telefonického oznámení na linku 158 (učiněného K. L.), videozáznam policejní hlídky z baru, záznam o provedení dechové zkoušky servírky L., fotografie a situační náčrt baru a bezprostředního okolí (pořízené při ohledání daného místa v rámci ústního projednání věci). Naopak nebyl proveden důkaz výslechem svědka J. N., navrženým žalobcem. Ve spise je založena pouze listina označená jako čestné prohlášení J. N. (předložená žalobcem).
17. Shrnutí klíčových skutkových zjištění učiněných na základě uvedených důkazů obsahuje tato pasáž ze str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaného: *„Ze svědeckých výpovědí je patrné, že odvolatel přišel do baru Café Forte v Dobrušce, Javorové ulici dne 20. listopadu 2014 ve večerních hodinách. Odvolatel v baru požil alkoholické nápoje, ale svědci dané události se neshodují na tom, kolik alkoholických nápojů odvolatel vypil. Svědci se shodují na tom, že v průběhu večera došlo ke konfliktu provozovatele baru M. H. se studenty sedícími v baru. Do tohoto konfliktu se zapojil i odvolatel, který se snažil pomoci M. H. při řešení konfliktu se studenty. Po vyřešení tohoto konfliktu odvolatel dále seděl v baru, kde pil další alkohol. V dalším průběhu večera pak následně došlo ke slovnímu konfliktu mezi odvolatelem a provozovatelem baru M. H.. Po tomto konfliktu následně odvolatel z baru odešel. V době, kdy odcházel z baru odvolatel, svědkyně L. stála v mezidveří u prosklených vstupních dveří do baru. Po odchodu zavřel odvolatel vstupní dveře do baru a odešel k vozidlu, které stálo vpravo za živým plotem dveřmi spolujezdce k živému plotu. Následně svědkyně L. viděla, jak odvolatel nasedá do zaparkovaného vozidla na místo řidiče. V danou chvíli okolo ní procházela svědkyně M., která však neviděla odvolatele do zaparkovaného vozidla nasedat. Posléze odjela od baru svědkyně M., která měla své vozidlo zaparkováno vlevo, bráno směrem od východu z baru společně se svědkem J. Š., kterého odvážela. V této době odjel i odvolatel s vozidlem, do kterého nastoupil jako řidič, směrem ke křižovatce tvaru „T“, kde následně odbočil vlevo a jel směrem k benzinové čerpací stanici. Následně se svědkyně L. vrátila zpět k baru, kde sdělila M. H. a M. H., že odvolatel odjel jako řidič vozidlem, a celou událost následně nahlásila na linku 158. Toto následně potvrzují i výpovědi svědka H. a svědkyně H.“*
18. Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, *„že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití*

jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky“.

19. Krajský soud po prostudování důkazů shromážděných správními orgány předně konstatuje, že považuje za prokázané, že žalobce dne 21. 11. 2014 kolem 01:45 hodin opustil bar Café Forte v Dobrušce poté, co zde požil vícero alkoholických nápojů a byl pod jejich vlivem. Tato skutečnost jasně vyplývá z výpovědí jednotlivých svědků vyslechnutých v průběhu správního řízení.
20. Svědkyně H. vypověděla, že žalobce přišel do baru předchozího dne okolo 23. hodiny. Uvedená svědkyně jej obsluhovala, postupně mu načepovala větší množství (nejméně 3, možná až 7) nefiltrovaných piv 0,5 l značky Staropramen. Žalobce kromě toho vypil jeden velký panák (0,04 l) značky Jack Daniel's a nejméně tři velké panáky značky Jägermeister. Při odchodu z baru se dle této svědkyně jevil pod vlivem alkoholu. Podle výpovědi svědka H. žalobce přišel do baru dne 20. 11. 2014 mezi 22. a 23. hodinou. V baru pil jak pivo (zřejmě „dvanáctky“, a to nejméně 3), tak velké panáky tvrdého alkoholu (jednak značky Jack Daniel's, jednak dalších značek, svědek si již nepamatoval, v jakém množství). Obdobně vypověděla také svědkyně L., jak co se týče doby příchodu žalobce do baru, tak pokud jde o druh a množství žalobcem vypitého alkoholu (nejméně 4 nefiltrovaná dvanáctistupňová piva, panáky tvrdého alkoholu značek Jack Daniel's a Jägermeister). Žalobce viděla v baru pít alkohol rovněž svědkyně M. (pivo i tvrdý alkohol, neví ale, v jakém množství).
21. Soudní znalkyně J. M. ve svém posudku dospěla na základě těchto výpovědí k závěrům, že hladina alkoholu v krvi žalobce se při jeho odchodu z baru pohybovala (dle rychlosti eliminace alkoholu a v závislosti na tom, z které výpovědi bude vycházet) minimálně v rozmezí od 0,26 do 0,52 g/kg (bilanční výpočet dle údajů o konzumaci sdělených svědkem H.), maximálně v rozmezí od 1,75 g/kg do 1,97 g/kg (bilanční výpočet u varianty 7 piv s lihovinou dle výpovědi svědkyně H.).
22. Žalobce v žalobě nijak nezpochybnil, že uvedeného dne konzumoval v baru Café Forte alkoholické nápoje. Namítl pouze, že objektivně zjistitelná skutečnost, jako je hladina alkoholu v krvi, byla v jeho případě dovozována z „*diametrálně odlišných výpovědí svědků*“. Krajský soud však neshledal, že by výše shrnuté výpovědi svědků byly „*diametrálně odlišné*“. V tom podstatném, tedy že žalobce se nacházel v předmětném baru a popíjel zde alkohol, se shodují. Svědci si pouze nejsou jistí, v jakém množství, což je ale pochopitelné a nelze v tom spatřovat žádný rozpor.
23. Žalobce během ústního jednání navíc namítl, že znalecký posudek zpracovaný znalkyní M. byl „*nestandardní*“ a výpočty v něm obsažené nejsou objektivní. K tomu krajský soud uvádí, že uvedená námitka týkající se znaleckého posudku byla uplatněna opožděně – dle § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, tj. do dvou měsíců od doručení žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud nicméně dodává, že závěr, podle nějž byl žalobce v době, kdy opustil bar Café Forte pod vlivem alkoholu, by bylo možné učinit i bez znaleckého posudku. Jestliže do baru dorazil někdy mezi 22. a 23. hodinou, opustil jej někdy kolem 01:45 hodin následujícího dne a v mezidobí zkonzumoval nejméně 3 dvanáctistupňová piva a několik velkých panáků tvrdého alkoholu, pak o takovém

závěru nemůže být žádných pochyb. Pro účely posuzovaného přestupku přitom není podstatné, že se nepodařilo přesně určit, jaká byla v předmětný čas hladina alkoholu v krvi žalobce, protože zákon stanoví tzv. nulovou toleranci alkoholu u řidičů.

24. Žalobce ovšem zpochybňuje zejména závěr správních orgánů, podle nějž poté, co opustil bar Café Forte, usedl jako řidič do osobního motorového vozidla, které stálo zaparkované v ulici před zmíněným barem, a ujel s ním pryč touto ulicí. Také tuto skutečnost však krajský soud považuje za dostatečně prokázanou.
25. Klíčovým důkazem svědčícím o této skutečnosti je výpověď svědkyně L., která žalobce z baru vyprovázela (žalobce z baru odcházel po jeho zavírací době, a tak mu odemykala vstupní dveře). Uvedená svědkyně, která jej jako jediná (dle výpovědi učiněných ve správním řízení) viděla usedat do vozidla a odjet s ním, po návratu do baru sdělila tuto skutečnost své kolegyni H. a svému nadřízenému H.. Poté učinila oznámení na linku 158.
26. Žalobce namítl, že výpověď této svědkyně je z více důvodů nevěrohodná. Jednak měla pozorovat žalobce, jak nastupuje do automobilu, za velmi ztížených podmínek vnímání (hluboká tma), dále byla prokazatelně opilá. Svědkyně M., která sama odjížděla z inkriminovaného místa a byla naopak zcela střízlivá, neviděla žalobce nastupovat do osobního automobilu. Svědkyně L. kromě toho uvedla, že žalobce řídil v inkriminovanou dobu vozidlo Škoda, žalobce však takové vozidlo nevlastní. Navíc byla součástí konfliktu, jenž měl žalobce mít před svým odjezdem z baru. Žalobce konečně také namítl, že žalovaný naopak ignoroval potenciální výpovědi znějící ve prospěch žalobce.
27. K výše shrnutým výhradám žalobce krajský soud uvádí následující. Z provedených důkazů je zřejmé, že z místa, kde se svědkyně L. nacházela, byla dobrá viditelnost na ulici před barem. Na ulici se zároveň nacházely funkční lampy veřejného osvětlení (jak je patrné z videozáznamu policejní hlídky, která do baru po oznámení na linku 158 dorazila), svědkyni tak v pozorování dění na ulici nemohlo bránit ani to, že se odehrávalo v nočních hodinách. Pokud jde o namítanou opilost svědkyně, nutno uvést, že policejní hlídka jí při dechové zkoušce provedené přístrojem Dräger naměřila hladinu alkoholu ve výši 1,34 ‰. Daná zkouška však byla provedena až v čase 2:57 hod. (policejní hlídka k baru nedorazila ihned po zavolání na linku 158), přičemž svědkyně alkohol konzumovala především v době po odchodu žalobce z baru. Z jednotlivých svědeckých výpovědí plyne, že v době před odchodem žalobce z baru svědkyně nevypila významnější množství alkoholu, nijak opilá se nejevila ani na záznamu hovoru na lince 158. Nic tedy nesvědčí tomu, že by v inkriminovanou dobu byly její rozpoznávací schopnosti sníženy do té míry, že by nebyla schopná vnímat a vyhodnotit situaci.
28. Uvedená výpověď není nijak znevěrohodněna ani výpovědí svědkyně M.. Ta uvedla, že odcházela z baru krátce po žalobci a neviděla jej přímo nasedat do automobilu. Viděla jej však k automobilu stojícímu na ulici před barem přicházet. V ten moment se na chvíli zastavila ve vstupní chodbičce baru, a tak nezaznamenala, jak nastupuje do auta. Daná výpověď tedy nijak nepopírá, co uvedla svědkyně L.. Dále není pravdou, že by svědkyně L. vypověděla, že žalobce řídil vozidlo Škoda. Svědkyně v průběhu

správního řízení uvedla, že neví, do jakého auta žalobce nastoupil, nezná tedy jeho značku, nedokáže jej blíže popsat. Vybavila si pouze, že se jednalo o „tmavé a krátké auto“. Součástí konfliktu, který se odehrál v baru před odchodem žalobce, byla svědkyně jen velmi okrajově. Konflikt zahrnoval zejména žalobce a svědka H., svědkyně L. a H. se jej snažily spíše zmírnit.

29. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž žalovaný ignoroval potenciální výpovědi znějící ve prospěch žalobce. Žalobce nejprve při ústním jednání konaném dne 30. 4. 2015 nevyužil možnosti vyjádřit se k věci. Dne 21. 5. 2015 byl žalobce poučen o tom, že dne 18. 6. 2015 provede správní orgán I. stupně ukončení řízení o jednání, které má znaky přestupku. Dne 16. 6. 2015 žalobce zaslal správnímu orgánu návrh na výslech svědků R. K. a J. N. s tím, že oba byli přítomni na místě samém v době, kdy mělo dojít k posuzovanému skutku, tudíž „*mohou uvést podstatné skutečnosti v prošetřované věci*“. K navrženému svědkovi N. uvedl telefonní číslo, adresu nikoliv (respektive uvedl „*adresa neznámá*“).
30. Správní orgán 17. 6. 2015 kontaktoval zástupce žalobce a vyzval jej, aby v případě, že na provedení těchto úkonů trvá, zajistil přítomnost svědků na jednání konaném dne 18. 6. 2015. K jednání se dostavil svědek R. K. (bratr žalobce), jeho výslech byl tedy proveden. Daný svědek však nic bližšího k tomu, jakým způsobem se žalobce dopravil z baru domů, neuvedl. Svědek popsal pouze cestu žalobce do Dobrušky – dle jeho výpovědi jej tam svezl svým automobilem právě uvedený svědek.
31. Přítomnost navrženého svědka N. na uvedeném jednání se zajistit nepodařilo. Jak vyplývá z protokolu z tohoto jednání, správní orgán v reakci na to konstatoval, že návrh na jeho výslech byl podán těsně před plánovaným zakončením řízení, že z něj není zřejmé, jakým způsobem se svědek účastnil jednání na místě samém a jakou podstatnou okolnost může k věci uvést, dále že se dle šetření správního orgánu pravděpodobně jedná o osobu trvale hlášenou na adrese Městského úřadu v Dobrušce. Z těchto důvodů správní orgán považoval výslech svědka za nadbytečný. Žalobce následně uvedl, že dne 21. 11. 2014 po opuštění baru Café Forte došel pěšky k jinému baru v Dobrušce (zvaném Výměník). Kolem něj zrovna náhodně projížděl ve svém voze J. N., všiml si žalobce a zastavil mu. Dal se s žalobcem do řeči, zeptal se jej, kam jde, poté žalobci sdělil, že ve Výměníku už nikdo není. Žalobce jej proto požádal, aby jej dovezl na místo jeho bydliště v obci Dobré, s čímž J. N. souhlasil.
32. Žalobce poté opětovně navrhl správnímu orgánu provedení důkazu výslechem svědka N.. Správní orgán setrval na svém stanovisku, že považuje navržený důkaz za nadbytečný. Dle úředního záznamu ze dne 23. 6. 2015 však sdělil žalobci, že i tak mu umožní provedení výslechu daného svědka, ovšem s tím, že jako „*svědka obhajoby*“ zajistí jeho přítomnost k danému úkonu žalobce. Pro provedení tohoto úkonu žalobci stanovil lhůtu do 25. 6. 2015. Dne 7. 7. 2015 žalobce zaslal správnímu orgánu listinný důkaz – čestné prohlášení J. N. datované dnem 23. 6. 2015. Obsah tohoto čestného prohlášení korespondoval s tím, co žalobce sdělil správnímu orgánu při jednání konaném dne 18. 6. 2015.
33. Krajský soud k tomu uvádí, že bylo jistě právem žalobce v průběhu správního řízení nevypovídat. Nicméně tím nejjednodušším způsobem, jakým mohl znevěrohodnit

výpověď svědkyně L., by bylo, pokud by uvedl (a případně i doložil), jak se dopravil z baru domů, jestliže k tomu skutečně nepoužil vlastní vozidlo. Pokud tedy správní orgán po provedeném dokazování dospěl k závěru, že ze shromážděných podkladů zřetelně plyne, že se žalobce dopustil předmětného skutku, a ten teprve bezprostředně před vynesením rozhodnutí ve věci samé sdělil správnímu orgánu svou verzi událostí a výše popsaným způsobem navrhl důkaz, který by měl tuto jeho verzi prokazovat, pak je namístě úvaha správního orgánu, podle níž se jednalo o obstrukční strategii žalobce motivovanou snahou o prodlužování vedeného řízení a dosažení prekluze odpovědnosti za kázeňský přestupek. Krajský soud považuje za legitimní reakci správního orgánu na tento postup žalobce spočívající v tom, že správní orgán nepředvolal žalobcem navrženého (nedostatečně identifikovaného a obtížně kontaktovatelného) svědka k výslechu, ale poskytl žalobci určitý časový prostor k tomu, aby případně sám zajistil přítomnost svědka pro účely provedení daného úkonu (žalobce se se svědkem dle svého vyjádření znal). Jestliže žalobce následně předložil správnímu orgánu čestné prohlášení svědka N., pak bylo samozřejmě zapotřebí jej přijmout jako listinný důkaz a jako takový jej řádně zhodnotit, což ale správní orgán učinil. Krajský soud přitom souhlasí se správními orgány i v hodnocení uvedeného důkazu, tedy že čestné prohlášení J. N. nelze osvědčit jako důkaz, který by relevantně zpochybnil tvrzení svědkyně L..

34. Krajský soud tedy neshledal žádný důvod, proč by neměl věřit výpovědi svědkyně L., která žalobce viděla po odchodu z baru Café Forte usednout do vozidla a odjet s ním od tohoto baru.
35. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle níž se žalovaný nedostatečně vypořádal s argumentací uplatněnou žalobcem v odvolání. Napadené rozhodnutí jako celek je dostatečně odůvodněné, zcela jistě netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Krajskému soudu tak není zřejmé, se kterou částí argumentace žalobce se žalovaný měl nedostatečně vypořádat. Žalobci rovněž nebyla upřena jeho základní procesní práva. Správní orgány žalobci poskytly dostatečný prostor vyjádřit se k věci, ob stojí také zdůvodnění toho, proč nepředvolaly k výslechu žalobcem navrženého svědka.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. prosince 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.

